

Habent sua fata libelli ...

Ne samo knjige, tudi revije imajo zanimive zgodbe, ki bi lahko napolnile ne le kratke uvodnike, ampak obširne zapise. Revije se pač rojevajo, živijo, rastejo, životarijo, hirajo in tudi shirajo; marsikaj jih lahko doleti na življenjski poti; nekatere so celo obujene od mrtvih. Kje bi to pričakovali prej kot ravno pri *Tretjem dnevu*, ki že v imenu nosi velikonočni naboj?

Kot knjižničar v ljubljanskem frančiškanskem samostanu sem lahko vzel v roke in prelistal celotno zgodbo revije, ki se je začela kot *Bilten* (ali s celim imenom *Bilten študentskih verskih skupin*), kjer so si pretežno ljubljanske študentske skupine izmenjevale novice in duhovne spodbude. Spominjam se, kako sem kot študent sledil razpisu, na katerem so iskali novo ime. Z zanimanjem sem prebral razlage novega imena. Redno sem bral *Tretji dan*, kaj malega napisal o domači študentski skupini, potem pa je revija dobila še barvni ovitek, notranje ilustracije, skratka pravo revialno strukturo in veliko več vsebinskih člankov tudi neštudentskih avtorjev.

Na podiplomskem študiju v Rimu me je leta 1996 presenetilo povabilo Gorazda Kocijančiča, naj kljub oddaljenosti prevzamem skrb za patristične vsebine v *Tretjem dnevu*. Z veseljem sem se pridružil ekipi in se po vrnitvi udeleževal mesečnih uredniških večerov, ki smo jih redno zaključili z obhajanjem evharistije. Mislim, da je prav občestvenost ekipe pripomogla, da je *Tretji dan* zaživel na prav poseben način. Prinašal je krščanske vsebine, ki niso imele mesta nikjer drugje. Čeprav se po nakladi ni kosal s *Slovenskimi novicami*, še z *Ognjiščem* ne, je oblikoval svoje bralstvo in bogatil zakladnico klasičnih besedil tudi s knjižnico, ki se je porodila ob njem.

Čez čas sem se iz uredništva preselil v Svet revije, ga en mandat celo vodil, potem pa smo kljub vsakovrstnim poskusom in naporom nemočno gledali, kako *Tretji dan* ugaša. In ker se mnogi s to mislijo nismo mogli sprijazniti, smo takoj podprli idejo o njegovi obuditvi – in vse kaže, da ne zaman.

Počaščeni smo, da nas je novo mlado uredništvo povabilo, da podamo nekaj spominov in svoj pogled na zgodovino revije. Tako so nekdanji uredniki napisali več kot zgolj apologije svojega delovanja. V desetletjih izhajanja je bilo kar nekaj zasukov in pretresov, ki pa so v bistvu le znamenje živosti, trdoživosti *Tretjega dne*. Vesel sem, da sem delček njegove zgodovine, in hvaležen vsem, s katerimi sem se srečeval ter duhovno in osebnostno zorel.

Želim, da bi nova ekipa v prispevkih nekdanjih ustvarjalcev revije vsaj med vrsticami zaznala hvaležnost, ker nadaljujete naše delo, poleg tega pa tudi iskreno in spodbudno voščilo: bodite zagnani in predani, predvsem pa vam privoščimo čim več zvestih bralcev, ki bodo komaj čakali na novo številko.

br. Miran Špelič
nekdanji področni urednik za patristiko,
nekdanji predsednik in sedanji član Sveta revije